

РЕШЕНИЕ

№ 275

гр. Сливен, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петя Хр. Манова

при участието на секретаря Василка Д. Къчева
като разгледа докладваното от Петя Хр. Манова Гражданско дело № 20232230103676 по описа за 2023 година

Предмет на производството е предявен иск с правно основание чл. 439 от ГПК.

В исковата молба се твърди, че с Изпълнителен лист от 01.09.2014 г., издаден по ч. гр. д. № 3589/2014 г. на Районен съд - Сливен, ищцата е осъдена да заплати на „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД следните суми: 3443.35 лв. - изискуема главница; 155.68 лв. - изискуема редовна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 19.08.2014 г.; 47.78 лв. - изискуема наказателна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 28.08.2014 г.; 72.94 лв. - държавна такса; 249 лв. - юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху главницата считано от 29.08.2014 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът е предприел действия за събиране на вземането си като инициирал изп. д. № 107/2015 г. по описа на ЧСИ № 802 Н.Г., което е било прекратено поради настъпила перемпция, като постановлението в тази връзка било издадено на 15.04.2021 г.

Впоследствие, въз основа на същия Изпълнителен лист, правоприемника на „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД - „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, е инициирало и висящото към момента изп. д. № 98/2023 г. по описа на същия ЧСИ № 802 Н.Г..

Счита се, че към момента вземанията срещу ищцата са погасени, поради изтичането в нейна полза на 5-годишната давност (съответно с 3-годишната за акцесорните задължения за лихви).

Сочи се, че след като изп. д. № 107/2015 г. по описа на ЧСИ № 802 Н.Г. е било прекратено поради настъпила перемпция, всички извършени изпълнителни действия по него са обезсилени по право, включително онези годни да прекъснат погасителната давност. По

тази причина погасителната давност за процесните вземания е била прекъсната последно с влизането в сила на заповедта по чл. 417 от ГПК, за което не разполагали с данни, така че следвало да се приеме, че това е станало най-късно към датата на издаване на изпълнителния лист, а именно — 01.09.2014 г., тоест погасителната давност е изтекла на 02.09.2019 г. (съответно на 02.09.2017 г. за акцесорните задължения за лихви).

Следва да се приеме, че в рамките на тези 5 години не са били валидно извършени никакви действия, годни да прекъснат давността. Твърди се, че това е така поради факта, че дори и такива да са били извършени, те са обезсилени с обратна сила поради факта на прекратяване на изпълнителното дело, като се излагат аргументи в тази насока и се сочи съдебна практика.

Твърди се, че погасителната давност за процесните вземания е изтекла в тяхна полза дори преди образуването на новото изп. д. № 98/2023 г. по описа на ЧСИ № 802 Н.Г., поради което същите не се дължат.

Предвид изложеното се моли съда да постанови решение, по силата на което да приеме за установено, че ищецът Р. Д. Й., не дължи на ответника „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, процесното парично задължение: 3443.35 лв. - изискуема главница; 155.68 лв. - изискуема редовна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 19.08.2014 г.; 47.78 лв. - изискуема наказателна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 28.08.2014 г.; 72.94 лв. - държавна такса; 249 лв. - юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху главницата считано от 29.08.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, поради изтекла погасителна давност.

Претендират се разноските по делото.

В предоставения едномесечен срок, отговор от ответника не е постъпил и не е изразено становище.

В хода на производството, по искане на процесуалния представител на ответното дружество, съдът е допуснал привличане на трето лице помагач на страната на ответника НАП – София.

В с.з. ищцата редовно призована, не се явява и не се представлява. Депозирана е молба от процесуален представител, с която уведомява съда, че поради служебен ангажимент, няма възможност да присъства в с.з. Не възразява да бъде даден ход на делото. Поддържа исковата молба. Няма възражения по доклада. Няма доказателствени искания. По същество моли съда да приеме за установено, че ищцата не дължи на ответника, респективно на третото лице помагач, процесното парично задължение. Претендира разноските по делото.

В с.з. ответникът „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, редовно призовано, не изпраща представител.

В с.з. третото лице помагач НАП – София, редовно призована, не изпраща представител. Депозирано становище от процесуален представител, в което моли делото да бъде прекратено. Не се оспорва, че по отношение на вземането е изтекъл пет

годишен давностен срок, поради което са и предприети действия за прекратяване на изп. дело № 98/2023 г. по описа на ЧСИ Н.Г..

След преценка на събраните по делото доказателства, **съдът установи следното от фактическа страна:**

С Изпълнителен лист от 01.09.2014 г., издаден по ч. гр. д. № 3589/2014 г. на Районен съд - Сливен, ищцата е осъдена да заплати на „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД следните суми: 3443.35 лв. - изискуема главница; 155.68 лв. - изискуема редовна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 19.08.2014 г.; 47.78 лв. - изискуема наказателна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 28.08.2014 г.; 72.94 лв. - държавна такса; 249 лв. - юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху главницата считано от 29.08.2014 г. до окончателното ѝ изплащане.

По заявление на НАП , с приложен изпълнителен лист е образувано изп. д. № 107/2015 г. по описа на ЧСИ № 802 Н.Г., което е било прекратено поради настъпила перемпция, като постановлението е издадено на 15.04.2021 г.

Впоследствие, въз основа на същия Изпълнителен лист НАП е подала молба за образуване на ново изпълнително производство, като е образувано изп. д. № 98/2023 г. по описа на същия ЧСИ № 802 Н.Г..

С молба от 20.12.2023 г. НАП е поискала на осн. чл. 433, ал.1, т.2 от ГПК прекратяване на изпълнителното дело, като се вдигнат и наложените запори и възбрани.

С разпореждане на ЧСИ Н.Г. с район на действие ОС- Бургас изпълнително дело № 98/2023 г. е прекратено и са вдигнати служебно наложените запори и възбрани.

От ответника е представен типов договор за кредитиране на студенти и докторанти Д01-530/29.06.2010 г. сключен между Министъра на образованието , младежта и науката от една страна и Райфайзенбанк /България/ ЕАД по силата на който банката одобрява, отпуска и събира кредитите на студентите и докторантите в съответствие с изискванията на Закона за кредитиране на студенти и докторанти., като министърът на образованието, младежта и науката гарантира общия размер на кредитите и задължение да погасява кредитното задължение.

Установеното от фактическа страна мотивира следните **правни изводи:**

Предявеният иск е с пр. осн. чл. 439 ГПК . С предявяването на процесния иск, ищецът моли съдът да признае за установено по отношение на ответника , че не дължи сумите по издадения изпълнителен лист от 01.09.2014 г. поради наличие на новонастъпили обстоятелства, а именно погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност.

Установи се , че е издаден изпълнителен лист по заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК на Райфайзенбанк /България/ ЕАД , по силата на който ищцата е осъдена да заплати на посоченото дружество 3443.35 лв. - изискуема главница; 155.68 лв. - изискуема редовна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 19.08.2014 г.; 47.78 лв. - изискуема наказателна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 28.08.2014 г.; 72.94 лв.

- държавна такса; 249 лв. - юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху главницата считано от 29.08.2014 г. до окончателното ѝ изплащане.

Към датата на предявяване на иска е имало висящо изпълнително производство по изп.д. 98/2023 г. на ЧСИ Н.Г..

С оглед горното предявеният иск се явява допустим, тъй като ищецът се позовава на новонастъпили, след издаване на изпълнителния лист, факти, на които длъжникът може да се позовава при оспорване на изпълнението. Наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска, какъвто е конкретният случай. Само когато принудителното изпълнение е приключило и вискателят е изцяло удовлетворен, не е налице правен интерес за длъжника от предявяване на установителния иск.

По делото е представен от ответната ОББ АД типов договор за кредитиране на студенти и докторанти Д01-530/29.06.2010 г. сключен между Министъра на образованието, младежта и науката от една страна и Райфайзенбанк /България/ ЕАД по силата на който банката одобрява, отпуска и събира кредитите на студентите и докторантите в съответствие с изискванията на Закона за кредитиране на студенти и докторанти., като министърът на образованието, младежта и науката гарантира общия размер на кредитите и задължение да погасява кредитното задължение., но не е представен сключеният между ищцата и кредитора договор за отпускане на кредит. Видно от издадената заповед за изпълнение № 2388/01.09.2014 г. по ч.гр.д. 3589/2014 г. на СЛРС вземането произтича от извлечение от счетоводните книги на Райфайзенбанк /България/ ЕАД по договор за студентски кредит от 23.03.2011 г., което е послужило като основание за издаване на заповедта за изпълнение и изпълнителния лист.

Не е спорно обстоятелството, че задължението на кредитополучателя е погасено от държавата, поради което е възникнало право на осн. чл. 14, ал.3 от ЗКСД да получи от кредитополучателя всичко, платено за негова сметка. Тези вземания на държавата като частни държавни вземания се събират от НАП, която е инициирала и образуване на изпълнителни производство.

В случая обаче се иска от ищцата признаване за установено по отношение на ОББ АД, че не се дължат сумите по издадения изпълнителен лист, по който кредитор е Райфайзенбанк/България/ ЕАД с правопреемник ОББ АД. Налице е изпълнителен титул по който съдът дължи произнасяне по предявеният иск за недължимост на сумите по него, поради изтичане на погасителна давност.

С този иск се търси съдебна защита - установяване недължимост на вземане поради изтекла погасителна давност, т. е. че е погасена възможността за принудителното му изпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, какъвто е настоящият случай. Доколкото ищеца не оспорва основанието за пораждаването на вземането, а

претендира погасяване по давност, то значимо съобразно ТР № 2/13 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по делото се явява обстоятелството дали са били предприети валидни изпълнителни действия в рамките на течението на давностния срок.

Първото изп. дело № 107/2015 г. е прекратено на 15.04.2021 г. поради непредприемане на изпълнителни действия в продължение на две години.

Видно от представените копия от изпълнителни дела, не са предприети валидни изпълнителни действия, които да спират или прекъсват давността.

Прието е като доказателство разпореждане изп. д. № 98/2023 г. на ЧСИ Н.Г. с което е прекратено на осн. чл. 433, ал.1, т.2 от ГПК изпълнителното производство по искане на взыскателя НАП, като не се оспоря, че вземанията по изпълнителния лист са погасени по давност.

Ищцата има правен интерес от предявяване на иска, доколкото към датата на депозиране на исковата молба изпълнителното дело е било висящо и в хода на производството същото е прекратено по искане на взыскателя. Не са налице основания за прекратяване на настоящото производство, тъй като ищцата има правен интерес от воденето му с оглед на обстоятелството, че взыскателят би могъл да предприеме действия за образуване на ново изпълнително производство, доколкото последното изп. дело е било прекратено по негово искане.

Предвид изложеното, съдът приема съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД че са се погасили вземанията на ответното дружество към ищцата и същите са недължими, поради погасяването им по давност, а предявеният от ищцата иск се явява основателен и доказан и като такъв ще се уважи.

Предвид изхода на спора, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищцата сторените разноски в производството в размер на 148.79 лева д.т. и адв. възнаграждение в размер на 672 лева. Основателно е направеното от третото лице- помагач възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Съгласно Наредба № 1/2004 г. минималното възнаграждение е в размер на 672 лева, не е налице и фактическа и правна сложност на делото и процесуалният представител на ищцата не е участвал в провежданите съдебни заседания., поради което следва да се редуцира претендираното възнаграждение от сумата 1400 лева до сумата 672 лева.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **Р. Д. Й.** с ЕГН ***** с адрес гр., **ЧЕ НЕ ДЪЛЖИ** на „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД с ЕИК 000694959, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Витоша“ № 89Б, АД, като универсален правоприемник на „Райфайзенбанк България“ ЕАД, сумите по Изпълнителен лист от 01.09.2014 г., издаден по ч. гр. д. № 3589/2014 г. на Районен съд -

Сливен, както следва: 3443.35 лв. - изискуема главница; 155.68 лв. - изискуема редовна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 19.08.2014 г.; 47.78 лв. - изискуема наказателна лихва за периода от 15.11.2013 г. до 28.08.2014 г.; 72.94 лв. - държавна такса; 249 лв. - юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху главницата считано от 29.08.2014 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД с ЕИК 000694959, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Витоша“ № 89Б, АД да заплати на Р. Д. Й. с ЕГН ***** с адрес гр. разноси в размер на 820.79 лева.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника- НАП гр. София, представлявана от изп. директор Румен Спецов.

Решението подлежи на обжалване пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____